

* * * * *

Анна Ахматова

Сжала руки под тёмной вуалью...
"Отчего ты сегодня бледна?"
-- Оттого, что я терпкой печалью
Напоила его допьяна.

Как забуду? Он вышел, шатаясь,
Искривился мучительно рот...
Я сбежала, перил не касаясь,
Я бежала за ним до ворот.

Задыхаясь, я крикнула: "Шутка
Всё, что было. Уйдёшь, я умру".
Улыбнулся спокойно и жутко
И сказал мне: "Не стой на ветру".

* * * * *

אנה אחמטובה

את ידי בצעיף לי כיווצתי...
"את חיוורת כל-כך ומרירה..."
- כי בעצב עפיץ נאלצתי
להשקות אותו עד לשוכרה.

לא אשכח... הוא יצא, מתנועע,
התעקם פיו בסבל המר...
תוך ריצה הסולם לא נוגע
בצעדי אחריו עד לשער...

וצעקתי אליו, מתנשמת:
"סתם, בדיחה. מות אמות, אם תלך".
הוא חייך ואמר לי בשקט:
"קר בחוץ. תיכנסו לביתך".